

**NAGRADA
VLADIMIR NAZOR**
za 2022. godinu

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
i medija

NAKLADNIK
Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske,
Runjaninova 2, Zagreb

ZA NAKLADNIKA
Nina Obuljen Koržinek

UREDNIKA
Irena Kregar Šegota

KOORDINACIJA ODBORA I KOMISIJA
Željka Hudolin
Gordana Jerabek
Petra Kostanjšak
Irena Kregar Šegota
Mihaela Majcen-Marinić
Vjera Matković
Jelena Pajić
Jelena Panić Grazio

VIZUALNI IDENTITET NAGRADE VLADIMIR NAZOR
I DIZAJN PUBLIKACIJE
Superstudio, Zagreb

FOTOGRAFSKI PORTRETI LAUREATA
Marko Ercegović

TIPOGRAFSKO PISMO
Vita (Nikola Djurek)

TISAK
Kerschoffset

NAKLADA
300 primjeraka

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2023.

VN

NAGRADA
VLADIMIR NAZOR
za 2022. godinu

ODBOR NAGRADE
VLADIMIR NAZOR

AKADEMIK ZVONKO KUSIĆ
predsjednik

IVANA BAKAL

TOMISLAV BUNTAK

BRANKA CVITKOVIĆ

MAJA FURLAN ZIMMERMANN

AKADEMIK FRANO PARAĆ*

HELENA SABLIĆ TOMIĆ

BRANKO SCHMIDT

VALENTINA TURCU

* mandat u mirovanju

SADRŽAJ

UVOD

7

KNJIŽEVNOST

13

GLAZBA

19

FILM

25

KAZALIŠNA UMJETNOST

31

LIKOVNE I PRIMIJENJENE UMJETNOSTI

37

ARHITEKTURA I URBANIZAM

43

DOBITNICI NAGRADE
VLADIMIR NAZOR 1959.–2021.

49

UVODNA RIJEČ
MINISTRICE KULTURE
I MEDIJA REPUBLIKE
HRVATSKE

NAGRADA VLADIMIR NAZOR najviša je hrvatska državna nagrada za umjetnička ostvarenja u području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma što se dodjeljuje osobama koje su se istaknule svojim doprinosom bogatstvu i kulturnoj raznolikosti hrvatske kulture, umjetnosti i baštine.

Dodjeljujući je već više od šest desetljeća, kako onima koji su svojim umjetničkim djelovanjem obilježili godinu iza nas, tako i onima koji su svojom cjeloživotnom kreativnošću, radom i nadahnućem utisnuli trajan pečat u povijest hrvatske kulturne i umjetničke scene, šaljemo važnu poruku o vrijednosti kulturnog i umjetničkog stvaralaštva za hrvatski identitet i zajednicu u cjelini.

Od samog praskozorja čovječanstva ljudski je život bio neodvojiv od umjetnosti i kreativnog izražavanja. Ljudi su se oslanjali na umjetnike da im protumače fizički svijet što ih okružuje, da im otvore put u duhovne sfere, da ih osnaže u njihovim estetskim i etičkim nedoumicama. Svijet viđen očima umjetnika i oblikovan njihovim kreativnim postupcima nudi mnoštvo perspektiva, bezbroj odgovora i obilje potencijala.

Svaki oblik stvaralaštva, kreacije i umjetničkog nadahnuća posebno značenje dobiva u neizvjesnim i teškim vremenima u kakvima živimo, a koja su obilježena posljedica- ma pandemije i potresa, ratom na europskom kontinentu, kao i izazovima koje pred nas stavljaju klimatske promjene.

Nagrada je stoga ujedno zahvala svim stvaraocima koji u naše živote i zajednice unose ljepotu i smisao, ali isto tako ustrajno stvaraju i otvaraju prostore dijaloga, promišljanja i suočavanja s izazovima suvremenog svijeta.

Dodjela ovog najvišeg hrvatskog državnog priznanja za kulturu i umjetnost ujedno je prilika prisjetiti se Vladimira Nazora, velikana hrvatske književnosti, koji je svojim stihovima prenio upravo onu vitalnost i životnu energiju koju nalazimo kod nagrađenih umjetnika i stvaralaca.

Svima njima želimo zahvaliti na ustrajnosti u umjetničkom djelovanju, uvjereni da će i ovogodišnji laureati biti inspiracija budućim naraštajima.

Predsjednik Odbora akademik Zvonko Kusić, kao i članovi Odbora i komisija i ove su godine uložili golem trud kako bi među brojnim vrsnim prijedlozima izdvojili one po- najbolje, na čemu im iskreno zahvaljujem. Dobitnicima pak upućujem posebne čestitke i zahvale na svim njihovim postignućima koja ostaju trajna vrijednost hrvatske kulture i baštine.

— DR. SC. NINA OBULJEN KORŽINEK

Nagradu Vladimir Nazor dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo. Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor Nagrade Vladimir Nazor na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

Čestitam dobitnicima NAGRADE VLADIMIR NAZOR, koji su svojim talentom, radom, karizmom i upornošću stvorili djela nacionalnog i međunarodnog značenja, trajno dobro nacije. Oni su pokazali vitalnost, nove putove i kreativnost. Oni stvaraju moderni hrvatski identitet.

NAGRADA VLADIMIR NAZOR najviša je državna nagrada za umjetnost i po tome je svojevrsni fenomen u našem društvu. Ona je danas, kada smo svjedoci relativizacije sustava vrijednosti, postala siguran barometar trajnih i istinski neupitnih vrijednosti. Kriterij dodjele lišen je političkih, svjetonazorskih ili drugih utjecaja. Vrednovane su umjetničke koncepcije, od tradicionalnih pa sve do radikalno avangardnih.

Kod dobitnika se može prepoznati vlastita pripadnost, ali i pripadnost europskoj kulturnoj obitelji.

U posljednje vrijeme, nakon pandemije, stalno se susrećemo s raznim dramatičnim, često katastrofičnim izazovima (energetskim, sigurnosnim, prehrambenim, klimatskim). I u takvim se vremenima pokazalo koliko je umjetnost važna i kako nam treba čarolija umjetnosti koja i daje smisao ljudskom postojanju. Umjetnost je u takvim burnim vremenima ostala sigurnim utočištem, sigurnim osloncem. S druge strane, pogotovo je to značajno u današnjem vremenu društva estrade i spektakla, trivijalizacije, medijske manipulacije i estetskog populizma, digitalnog doba, preispitivanja uvriježenih umjetničkih kanona. Teško je držati korak s brzinom promjena koje je donijelo digitalno vrijeme. Nazorova je nagrada svemu tom odoljela, ostala imuna i pozicionirala se kao jedna od pouzdanih, trajnih i stabilnih institucija hrvatske kulture na koju se možemo osloniti.

Vjerodostojnost NAGRADE VLADIMIR NAZOR i kriteriji dodjele nikada nisu došli u pitanje. Ova važna manifestacija zaista je rijetkost jer u društvu je malo stvari u pogledu kojih je moguće izbjeći prijepor. Ova nagrada šalje društvu poruku o važnosti prepoznavanja i vrednovanja stvarnih i trajnih, a ne prividnih vrijednosti.

Iako je Hrvatska relativno mala zemlja, ukupno umjetničko stvaralaštvo značajno je i relevantno u europskim i svjetskim razmjerima, na što možemo biti zaista ponosni. Mnogi su se „nazorovci“ potvrdili i na međunarodnoj kulturnoj sceni.

Ovim putem šalje se i jasna poruka mladima da se talent, uporan i pošten rad isplati i da će biti pravedno vrednovan. To je i važna inspiracija mladim umjetnicima za njihov rad.

Umjetnička djela dobitnika te ugled i autoritet članova komisija koje su dodijelile Nagradu zalog su njezine vrijednosti.

NAGRADA VLADIMIR NAZOR zauzima posebno mjesto u hrvatskom društvu jer je uspjela izbjeći politizaciju i estradizaciju, što nije uvijek lako. Zahvaljujem svim članovima Odbora i komisija. Čestitam MINISTARSTVU KULTURE I MEDIJA, koje je organiziralo rad Odbora i komisija.

— AKADEMIK ZVONKO KUSIĆ

Zapala me je časna dužnost zahvaliti na dodjeli nagrade Ministarstvu kulture i medija i Odboru NAGRADE VLADIMIR NAZOR u ime nas dvanaest ovogodišnjih nagrađenika i nagrađenica. Zahvalu, također, upućujemo i članovima povjerenstva za pojedine umjetničke grane. Njima sigurno nije bilo lako doći do dobrih prijedloga. Brojni su naši kolege, umjetnici, koji u hrvatskoj kulturi djeluju. I koji zaslužuju biti ovdje. Vjerujemo da će sutra na našem mjestu biti neki među njima. A mi ćemo i dalje raditi ono što smo radili i do sada, ako nas zdravlje posluži. Umjetnost i ustrajnost, koliko znamo, nisu u ratu.

Hrvatski smo autori i autorice. Suprotno različitim žalbenim iskazima, treba vjerovati da je to – prednost. Hrvatska je kultura tradicionalno – otvorena. Višak brojnih poticaja i kontekst moderne tradicije tu je svojevrsnim autorskim privilegijem. Na to, između ostaloga, ukazuju i radovi i djelovanje ovdje prisutnih nagrađenika i nagrađenica. Dodajmo da tek u obzoru te tradicionalne otvorenosti autorska izvrsnost zadobiva kakvoću baštine i oslonca mjerila kvalitete autorskih poduhvata, a i kulturne politike u cijelosti.

Hrvatska se kultura i danas teško nosi s brojnim, i naslijeđenim i novonastalim, ograničenjima. Bez potpore hrvatske države, Republike Hrvatske, bilo bi, znamo, puno teže. Dobro je znati da se i Hrvatska, kao i druge moderne nacionalne države, teži legitimirati dosezima u kulturi i umjetnosti. Potpore hrvatskoj kulturi potpore su temeljnim životnim i nacionalnim vrijednostima. U tom kontekstu ove nagrade nisu samo priznanja laureatima, nego i nagovještaji boljih dana u hrvatskoj kulturi.

Ponovimo još jednom izrečenu zahvalu. I dodajmo zahvalu onima koji su, kao publika, čitali, slušali, gledali... naše radove, vjerujući u staru/novu alkemijsku sposobnost umjetnosti. Danas smo sigurni: ona nikad ne posustaje.

— IVAN ROGIĆ NEHAJEV

Nagrada
Vladimir Nazor
za 2022. godinu

Ivan Rogić Nehajev

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Malo je književnika čiji rad i djela predstavljaju prekretnicu, svojevrsnu orijentacijsku točku u životu hrvatske poezije. Takvi su Tin Ujević, Nikola Šop, Vesna Parun, Slavko Mihalić, Ivan Slamnig, Josip Sever, Danijel Dragojević, a njima pripada i Ivan Rogić Nehajev.

Svestran, ali i samozatajan, manje upućenoj kulturnoj javnosti gotovo nepoznat, ali u isto vrijeme jako poznat sladokuscima poezije i onima koji sustavno prate, promišljaju i cijene dosege u recentnom stvaralaštvu ne samo poezije nego u potpunom književnom životu jer, iako primarno pjesnik, Ivan Rogić Nehajev je i autor eseja koji pripadaju samom vrhu esejistike. Cvjetko Milanja kaže da je njegov esejistički rad iz opće kulturološke i sociološke problematike komplementaran njegovom pjesništvu i u hermeneutičkom i u tematskom smislu.

Mitska mjesta Rogićeve poezije jesu mediteranizam, fragmentarni odbljesci zavičajnosti i djetinjstva, Hrvatska kao vlastito prošireno tijelo, agresija protiv Hrvatske kao vivisekcija tog tijela, raskrinkavanje neokolonijalnih politika i njihovog licemjerja, žena kao erotični izvor vitaliteta, a ponajviše tijelo, koje je uz svoju trošivost istodobno i vidljivo očitovanje onostranog.

O stvaralaštvu Ivana Rogića Nehajeva, primarno o poetskom, svoje kritike, analize, ali i opsežne studije, pisali su, a često iskazivali i divljenje, najistaknutiji književni kritičari, teoretičari poezije i kolege pjesnici kao što su, uz spomenutog Milanju, Branko Maleš, Krešimir Bagić, Davor Šalat, Miroslav Mićanović, Goran Rem, Milorad Stojević i još mnogi, a Božidar Petrač kaže: „Jedna od bitnih oznaka Rogićeve poezije leži i u čitanju Mediterana kao vitalističkoga poticajnog prostora u kojem se uvijek zrcalilo ono numinozno, sveto, u čitanju Mediterana kao 'pupka svijeta' koje nudi, iznjedrava i sluti ono transcendentno kroz tri bitne monoteističke religije, ali i cijeli spektar raznih kozmogonijskih, kozmičkih i astralnih čitanja i promišljanja drevnih civilizacija, što se osobito prepoznaje u tematiziranju 'plavoga', 'plavetnila', 'neba' i 'zvijezda'. U svakom slučaju, riječ je o poeziji velike jezične raskoši, stihovima koji su, osobito kad prokazuju destruktivne silnice našega svijeta, represiju moći i vlasti, agresiju i svakovrsnu prekomjernost, više narativne naravi, riječ je o poeziji, neproničnoj i teško prohodnoj, začudnoj i hermetičnoj, za čije se razumijevanje traži i strpljenje, i teorijski interes, i posebna osjetljivost za pojedinosti, za zvučno i značenjski izbrušene jezične bisere.“

— ZLATKO KRILIĆ

BIOGRAFIJA IVAN ROGIĆ NEHAJEV (LUKOVO kod SENJA, 1943.), hrvatski je pjesnik, esejist i znanstvenik.. Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je na Sušaku, u Rijeci. Diplomirao je psihologiju na Beogradskom sveučilištu, a filozofiju i sociologiju na Zagrebačkom sveučilištu, gdje je i doktorirao sociologiju 1986. Jedan je od pokretača i urednika časopisa PITANJA 1969. u Zagrebu. Godine 1971. bio je član uredništva časopisa za kulturu Kamov u Rijeci. Više godina radio je u URBANISTIČKOM INSTITUTU HRVATSKE, a od 1989. profesor je na ARHITEKTONSKOM FAKULTETU Sveučilišta u Zagrebu. Od 2007. do umirovljenja stalni je zaposlenik Instituta društvenih znanosti IVO PILAR u Zagrebu.

Pod imenom Ivan Rogić objavljuje znanstvene radove i knjige iz područja urbane sociologije, sociologije okoliša i sociologije razvoja: STANOVATI I BITI: RASPRAVE IZ SOCIOLOGIJE STANOVANJA, PERIFERIJSKI PULS U SRCU OD GRADA: ZAMKE REVITALIZACIJE, TKO JE ZAGREB, SMARAGDNI BRID: VUKOVAR 91. I HRVATSKI IDENTITET, TEHNIKA I SAMOSTALNOST: OKVIRI ZA SLIKU TREĆE HRVATSKE MODERNIZACIJE, MODERNIZACIJA U HRVATSKOJ I HRVATSKA ODSSELIDBA. Pod imenom Ivan Rogić Nehajev objavljuje književne radove. Autor je knjiga eseja u kojima su sabrani različiti kulturološki eseji i rasprave (OGLEDI I PABIRCI, PETI STUPANJ PRIJENOSA, FIGURE UKROČENE SREĆE, SMARAGDNI BRID). objavio je i dvanaest pjesničkih zbirki: PREDGOVOR, ODLAZAK S PATMOSA, MARINA KRUNA, LUČKE PJESME ZA PJEVANJE I RECITIRANJE I DRUGE NERAZUMLJIVE PJESME, O IMENIMA, ŽENAMA I DRUGOM, OSNOVE URANOMETRIJE, SREDOZEMLJE SEDMI PUT, PABIRCI I PO KOJA PJESMA, IZ ZAPISA SLOBODNOG SUHOZIDARA, DESETICA: IZABRANE PJESME 1969. – 2014., RAPAVE KAJDE TE PRAŠINARSKI ZAPISI NA PUTU OD MLIJEKA. Nagrađen je DRŽAVNOM NAGRADOM ZA ZNANOST, nagradom GORANOV VIJENAC, POVELJOM VISOKA ŽUTA ŽITA, za sveukupni književni opus i trajni doprinos hrvatskoj književnosti, nagradom Fonda MIROSLAV KRLEŽA, nagradom DUBRAVKO HORVATIĆ. Odlikovan je ordenom RED DANICE HRVATSKE S LIKOM MARKA MARULIĆA.

Denis Peričić, za roman San o Križaniću
u izdanju nakladničke kuće Hena com

Denis Peričić

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** Roman Denisa Peričića SAN O KRIŽANIĆU, s podnaslovom „(meta)roman o Hrvatu bez granica“, slobodna je književna obrada života, ali i opsežne građe vezane uz Jurja Križanića – svećenika, filozofa, teologa, političkog pisca i aktivista, glazbenog teoretičara, polihistora, k tomu i vojnika – dakle, uz jednu od nesumnjivo najznačajnijih i najneobičnijih pojava u svekolikoj hrvatskoj, ali i slavenskoj povijesti.

Premda ni izbor teme ni temeljita priprema još uvijek ne jamče književni rezultat, Peričić je suverenim autorskim kretanjem u meandrima činjenica, dokumenata i njihovih interpretacija, zaigranim kombinacijama fakata i fikcionalizacije stvorio autonoman književni svijet u kojem se Križanić kreće kako među svojim tako i među našim suvremenicima: od Nikole Zrinskog i Romanovih do Bijelog dugmeta i Marka Perkovića Thompsona.

Propustivši svog pripovjedača i komentatora kroz mrežu postmodernističkih petlji, autor je uspio naći dinamičnu ravnotežu između različitih registara pripovijedanja, između onoga što se naziva visokim i niskim mimetskim modalitetom – groteska se spaja s dokumentom, latinski citati s masnim šoferskim vicevima, Biblija s Jugotonom – čime je na svojevrsan način, poštujući Križanićev ogromni duhovni horizont, Peričić odao počast i Križaniću jezikoslovcu.

Orkestrirajući različite modalitete, Peričić je u portretiranju jednog fanatičnog potepuha, nepopravljivo opterećenog misijom, stvorio figuru koju bismo mogli nazvati književnim ekvivalentom onog Radauševa Križanića; pred nama stoji bistar, premda ponešto odrpan vitez, spreman u svakom trenutku uhvatiti se u koštac i s vjetrenjačama i s pravim demonima. Uključujući vlastite.

Taj stalno prisutni ludički element daje Peričićevu romanu osebusni šarm omogućujući da se štivo – u kojem erudicije jamačno ne manjka – čita lako poput stripa, a da lakoća ni u kom smislu ne ugrožava literarnu istisninu Peričićeva rukopisa ni iskonsku tragiku života i djela Jurja Jurka Križanića.

Rukovodeći se tim kvalitetama, Povjerenstvo je, važući između nekoliko dojmljivih književnih ostvarenja, odlučilo u ovoj prigodi prednost dati Denisu Peričiću i romanu SAN O KRIŽANIĆU.

— RATKO CVETNIĆ

BIOGRAFIJA DENIS PERIČIĆ (VARAŽDIN, 1968.), pisac, prevoditelj i publicist, urednik, glazbeni kritičar, profesor je kroatistike i južnoslavenskih filologija i magistar znanosti o književnosti (Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu). Autor je 50-ak znanstvenih i stručnih radova. Objavio je više od trideset knjiga svih rodova i žanrova, od kojih su mnoge nagrađivane, a djela su mu uvrštena u brojne antologije, prevedena na engleski, njemački, španjolski, poljski i makedonski jezik. SAN O KRIŽANIĆU njegov je šesti roman, a kao i većina ostalih objavljen je u Hena comu, u kojem Peričić posljednjih desetak godina, otkako djeluje kao samostalni umjetnik, ima status kućnog autora.

Frano Parać

BIOGRAFIJA FRANO PARAĆ (SPLIT, 1948.),
hrvatski skladatelj. Studij teorije glazbe na MUZIČKOJ AKADEMIJI u Zagrebu završio je 1972., a studij kompozicije u klasi Stanka Horvata 1975. godine. Potom se od 1977. do 1978. usavršavao na području elektroničke glazbe kod glasovitog Marina Zuccherija u STUDIO DI FONOLOGIA MUSICALE DELLA RAI u Milanu. Netom po završetku studija teorije glazbe započeo je svoje pedagoško djelovanje u Glazbenoj školi BLAGOJE BERSA u Zagrebu, koje je od 1978. nastavio na zagrebačkoj MUZIČKOJ AKADEMIJI, gdje je u dva navrata, od 1985. do 1987. te od 2002. do 2007. godine, obavljao dužnost dekana. Usto je bio dugogodišnji član NACIONALNOG VIJEĆA ZA VISOKO OBRAZOVANJE RH, a od 2006. do 2007. i predsjednik. Od 1992. je član suradnik, od 2008. redoviti član HRVATSKE AKADEMIJE ZNANOСТИ I UMJETNOSTI, od 2011. do 2018. tajnik Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju, a od 2019. i njezin potpredsjednik. Dobitnik je brojnih nagrada i odličja, među kojima su mu po dva puta dodijeljene nagrade JOSIP ŠTOLCER SLAVENSKI, NAGRADA HAZU-A i diskografska nagrada PORIN, koju je 2015. dobio i za životno djelo, zatim nagrade SEDAM SEKRETARA SKOJ-A, MEĐUGORJE, JUDITA, PERISTIL, BORIS PAPAN-DOPULO Hrvatskog društva skladatelja, godišnja NAGRADA VLADIMIR NAZOR, NAGRADA HRVATSKOG GLUMIŠTA te odlikovanje REDA DANICE HRVATSKE S LIKOM MARKA MARULIĆA kao i SPOMENICA DOMOVINSKOG RATA 1990. – 1992.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Formativne studentske skladateljske godine Frane Paraća odvijale su se u doba kada je glazbena avangarda bila na svojem vrhuncu. Stoga ne čudi njegovo opredjeljenje da nakon studija svoje usavršavanje nastavi na području elektroničke glazbe. Međutim, njegovu osobnom skladateljskom habitusu konstruktivizam avangarde nije bio imanentan te Parać pronalazi svoj kreativni put, koji je svojevrsna rezultanta avangardnog i tradicionalnog nasljeđa.

Na potpunoj sinergiji glazbene materije i formalnih struktura izrasta bogata paleta glazbenih sadržaja, odnosno jedinstvena skladateljska poetika Franje Paraća, ishodište koje se nalazi u emotivnosti i vokalnosti. A potonja je utkana i u potku instrumentalnih djela. Razvidno je to iz svekolikog brojnog i raznovrsnog Paraćeva opusa, od orkestralnih, komornih, koncertantnih, klavirskih, vokalno-instrumentalnih i vokalnih djela do scenskih glazbi te baleta Krležiana iz 1985. i antologijske opere JUDITA za koju je prema Marulićevu epu s ingenioznim Tonkom Maroevićem napisao i libreto. Nakon splitske praizvedbe 2000. godine Judita je izvođena u Zagrebu, Rijeci i ponovno u Splitu te je time postala najizvođeni-jim hrvatskim suvremenim glazbeno-scenskim djelom, što, uz ostalo, svjedoči o sjajnoj Paraćevoj komunikaciji s publikom. A to je slučaj i s ostalim njegovim djelima, poput zbornih a cappella skladbi KOMPOZICIJA ZA DVA ZBORA A CAPPELLA, COLLEGIUM VOCALE, DONA NOBIS PACEM te vokalno-instrumentalnih ED É SUBITO SERA, GLORIA i MISSA MARULIANA, u koju je opet uvrstio odlomak teksta iz JUDITE te također Marulićevu MOLITVU SUPROTIVA TURKOM.

Među orkestralnim djelima ističe se potresna SIMFONIJA, skladana u ratnim godinama, potom glasovita SARABANDA te poglavito skladbe za, po osobnoj mu izjavi, njegova omiljena gudača glazbala: Chaconna za gudače, Muzika za gudače, Muzika za gudače i čembalo i Serenada za gudače. Svoj skladateljski credo prenosio je i nizu studenata na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. O tome sam ističe da od svakog svog studenta traži „da pokuša svojim izrazom, svojim stilom, poštovati ono što se zove emocija u kompoziciji. Bitno je da student osjeti da komponira a ne – konstruira svoju skladbu“. Ustrajnim pak naporima u doba obavljanja dekanskih dužnosti dao je nemjerljiv doprinos izgradnji nove i zapravo prve zgrade Muzičke akademije u Zagrebu. Stoga valja istaknuti da je Frano Parać obilježio suvremenu hrvatsku glazbu svojim jedinstvenim skladateljskim opusom i svekolikim vrhunskim i respektabilnim angažmanom na području hrvatske glazbene kulture uopće.

— SANJA MAJER-BOBETKO

za skladbu Pasija, za soliste, govornika,
mješoviti zbor i instrumentalni ansambl,
izvedenu 1. ožujka 2022. u Laubi

Berislav Šipuš

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

U Šipuševu opusu, koji dosad broji više od pedeset djela, zastupljene su sve glazbene vrste i žanrovi, od orkestralnih, komornih, koncertantnih, solističkih, vokalnih i vokalno-instrumentalnih do baleta i filmske glazbe.

Među onima ovjenčanim raznim nagradama, od onih iz studentskih dana, poput Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu, Prve nagrade na 15. Međunarodnom natjecanju Muzičke omladine u Beogradu i Nagrade SEDAM SEKRETARA SKOJ-A, sve iz 1985., potom Nagrade Muzičkog biennala Zagreb, 1987., Nagrade Hrvatskog glazbenog zavoda, 1988., do nagrada JOSIP ŠTOLCER SLAVENSKI, 1995., BORIS PAPANDOPULO, 2002. i 2009., VLADIMIR NAZOR, 2009. i Nagrade HAZU-a, 2011., ističu se ADIEU za mješoviti zbor i MOBILE za gudače, SPATIAL za orkestar, DESEO za mješoviti zbor i orkestar, RAHBODEA za glasovir i orkestar te ...E SARAI SOLA SUL LAGO za orkestar te balet PROCES. Njima se sada pridružuje i PASIJA, za soliste, govornika, mješoviti zbor i instrumentalni ansambl. Skladana u sezoni 2019./2020., dok je Šipuš bio rezidencijalni skladatelj ansambala Hrvatske radiotelevizije, PASIJA je zbog pandemijskih okolnosti i zagrebačkog potresa praižvedena tek 1. ožujka 2022. Praizvedbom u zagrebačkoj Laubi ravnao je šef-dirigent Zbora HRT-a Tomislav Fačini, a u solističkim ulogama nastupili su Monika Cerovčec, Martina Gojčeta Silić, Roko Radovan, Marko Špehar te u ulozi govornika glumac Sreten Mokrović.

Za razliku od tradicionalnih pasionskih tekstova koji se temelje na zapisima četiriju evanđelista te kao vrstan poznavatelj i ljubitelj poezije, Šipuš je, slijedeći svoju zamisao da Kristovu muku simbolički interpretira kao patnju čovjeka pojedinca, tekst za svoju PASIJU istkao iz riječi petero autora: Vesne Krmpotić, Jure Kaštelana, Vlade Gotovca, Antuna Branka Šimića i Seada Alića, stavljajući ih pritom u međudnos s vlastitim, izmišljenim jezikom bez značenja – „jezikom Kule babilonske“. Osebjunosti glazbenog ruha pridonio je instrumentalni ansambl sastavljen od violončela, dviju harfi i mnoštva udaraljki. Pasija Berislava Šipuš nedvojbeno je jedno od stožernih djela suvremene hrvatske glazbe, potresna i inspirativna skladba glazbenog jezika bogatog kontrastima, od dramatičnih do lirskih i meditativnih, emotivnih, suptilnih, senzibilnih izričaja te obilježena misaonošću, dubokom simbolikom, iskrenim suosjećanjem i humanizmom.

— SANJA MAJER—BOBETKO

BIOGRAFIJA BERISLAV ŠIPUŠ (ZAGREB, 1958.), hrvatski skladatelj i dirigent. Studij kompozicije u klasi Stanka Horvata završio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1987. Istodobno se 1986. usavršavao kod Gilberta Bosca u Udinama te 1987. kod François-Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u Parizu. Dirigiranje je učio kod Vladimira Kra-njčevića, Krešimira Šipuš i Milana Horvata. Od 1979., kad je do 1982. bio stalni pijanist-ko-repetitor Baleta HNK-a u Zagrebu, Šipuš je bio vrlo aktivan na raznim mjestima. Djelovao je kao nastavnik teorije glazbe na Glazbenom učilištu Elly Bašić u Zagrebu od 1987. do 1989., pijanist-korepetitor u Bermuda Civic Balletu od 1988. do 1989., producent u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog 1989., od 1989. do 2001. surađuje s Teatro alla Scala u Milanu, gdje djeluje kao pijanist-korepetitor u Baletu, dirigent orkestra u produkcijama Baleta, pijanist-korepetitor i asistent dirigentima u Operi, 1987. i 1989. producent je Muzičkog biennala Zagreb te njegov umjetnički direktor od 1997. do 2011., ravnatelj Zagrebačke filhar-monije od 2001. do 2005., voditelj ansambala Cantus od njegova osnutka 2001., a od 2012. i njegov počasni voditelj, od 2007. voditelj je i prvi dirigent Hrvatskog komornog orkestra, od 2009. do 2011. bio je umjetnički direktor Osorskih glazbenih večeri, od 2011. do 2015. bio je zamjenik ministrice kulture, a potom do 2016. i ministar. Na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji predavao je od 1988. do 1989. te u kontinuitetu od 2005. do danas. Šipuš je od 2012. član suradnik Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju HAZU-a. Dobitnik je brojnih nagrada i odličja u Hrvatskoj, Italiji i Francuskoj.

Dubravka Premar

BIOGRAFIJA DUBRAVKA PREMAR (ZAGREB, 1958.) filmska je montažerka i oblikovateljica zvuka. Završila je II. gimnaziju uspo- redno sa srednjom Funkcionalnom glazbenom ško- lom u Zagrebu, odsjek klavira, nakon koje je upisala Akademiju dramske umjetnosti u Zagrebu, odsjek filmske i TV montaže. Diplomirala je 1984. godine i od tada je radila na više od dvjesto dugometražnih i kratkometražnih igranih, animiranih, dokumen- tarnih i eksperimentalnih filmova, televizijskih filmova te serija. Od 1985. do 1993. predavala je kao vanjski suradnik na kolegiju Montaža zvuka na Akademiji dramske umjetnosti, a od 2006. godine vodila je specijalizirane radionice za oblikovanje zvuka na filmu u Školi medijske kulture „Dr. Ante Peterlić“. Dobitnica je mnogih nagrada i priznanja. Dugogodišnja je aktivna članica Hrvatskog društva filmskih djelatnika i Zajednice samostalnih umjet- nika Hrvatske.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Kao vodeća montažerka i oblikovateljica zvuka, u svom dugogodišnjem predanom radu Dubravka Premar dala je velik doprinos hrvatskoj filmskoj umjetnosti. U više od dvjesto filmova različitih žanrova na kojima je radila kontinuirano je potvrđivala da njezin posvećen i autentični rad predstavlja neodvojiv umjetnički doprinos filmskom djelu.

Dubravki je odano priznanje na Pulskom filmskom festivalu dodjelom više Zlatnih arena za zvuk: 2000. godine za igrani film Nebo, sateliti redatelja Lukasa Nole, 2009. za igrani film Crnci redatelja Zvonimira Jurića i Gorana Devića te 2013. za igrani film Šuti redatelja Lukasa Nole. Mnogi filmovi na kojima je radila prikazani su na najvećim svjetskim filmskim festivalima poput Cannesa, Venecije, Berlina, Sundancea, gdje je velik broj i nagrađen. Posebno se ističu Ničije dijete Vuka Ršumovića – Venice Film Festival 2014. (FIPRESCI Prize, Audience Award RaroVideo, FEDEORA Award), Belladonna Dubravke Turić – Venice Film Festival 2015. (Orizzonti Award for Best Short Film), Bolesno Hrvoja Mabića – Toronto Arthouse Film Festival 2016. (Best Documentary Feature Film), U potrazi za snom Mladena Mitrovića – Sarajevo Film Festival 2015. (Nagrada publike za najbolji dokumentarni film), Tir Alberta Fasula – Rome Film Fest 2013. (Golden Marc'Aurelio Award for Best Film), Tulum Dalibora Matanića – Sarajevo film festival 2009. (Srce Sarajeva), Crnci Zvonimira Jurića i Gorana Devića – Cottbus Film Festival 2009. (FIPRESCI Award) i Majka asfalta Dalibora Matanića – Biarritz International Festival of Audiovisual Programs 2011. (Fipa d'or for Best Film).

Dubravka Premar i svojim je angažmanom na Akademiji dramske umjetnosti te u Školi medijske kulture „Dr. Ante Peterlić“ aktivno sudjelovala u oblikovanju stvaralačkog izričaja više generacija mladih montažera i redatelja, nesebično im predajući svoje veliko znanje i ljubav prema filmskoj umjetnosti. Svoju inspiraciju također je crpila iz širokog znanja o klasičnoj glazbi, ali i suvremenim glazbenim izričajima.

Tijekom svojeg životnog stvaralaštva radeći na simulaciji trodimenzionalnosti filma i raspoloženja u scenama kreiranjem različitih zvučnih atmosfera te tvoreći filmsku dramaturgiju sofisticiranim zvučnim oblikovanjem, svoj je poziv pretvorila u cjeloživotno istraživanje, neprestano šireći kreativnu upotrebu filmskih izražajnih sredstava.

— DUBRAVKA TURIĆ

Juraj Lerotić

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Već od samog početka, duljeg kadra tijekom kojeg se gotovo dokumentarističko bilježenje segmenta urbane četvrti postupno prekida akcijom za koju ćemo ubrzo saznati da je akcija spašavanja jednog života, film Sigurno mjesto redatelja i scenarista Jurja Lerotića uvodi nas u ozračje sveopće tenzije i tjeskobe. Usredotočen na troje protagonista, majku i sina suočene s pokušajem samoubojstva drugog sina, odnosno brata, pokušajem koji će na kraju, ponavljen, biti ostvaren, Sigurno mjesto film je o gubitku, brizi, zebnji i neuspjehu. Ta se opća tema razvija briljantnom glumačkom suigrom Snježane Sinovčić, Gorana Markovića i samog Lerotića, ali i sjajnim epizodama, često na marginama kadra, a uokvirena je suverenom kamerom Marka Brdara, u rasponu od realističke nepriređenosti do kompozicija monumentalne stilizacije. Pravilno podijeljen na dva dijela, obilježena promjenom prostora, iz Zagreba u Split, s drugim dijelom koji je uvelike zrcalo ili varijacija prethodnog, općenito sav u znaku podvajanja i ponavljanja, tek povremeno prekidajući neprestano kretanje kratkotrajnim zaustavljanjima, izmjenjujući grozničave trenutke s onima prividne smirenosti koji su međutim ispunjeni slutnjama nadolazeće propasti, Sigurno mjesto već jednom od ranih scena, oniričkim prizorom razgovora dvojice braće, živoga i mrtvoga, u mračnom ambijentu bolničke sobe, najavljuje tragičan završetak. Kada na samom kraju do takvog raspleta i dođe, sve će se suočavanje s užasom sublimirati u majčinom krik, a kadar koji će uslijediti, još jedan onirički trenutak, sada u arkadijskom ambijentu kupališta, pokazat će, supostavljajući u prizoru sunčanog ljetnog dana dječjačkoj bezbrižnosti pomalo neskladnu pojavu preminulog protagonista, da potpuna katarza nikad nije ostvariva, da pripovijedanje o gubitku nikad ne može do kraja pročistiti od traume gubitka, ali će također iznova osvijestiti da nam je umjetnost, u ovom slučaju priča predložena živim slikama, ipak najmoćniji način pokušaja oslobođenja.

— BRUNO KRAGIĆ

BIOGRAFIJA JURAJ LEROTIĆ (KIEL, 1978.) diplomirao je predškolski odgoj u Zadru te filmsku i TV režiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Radio je kao televizijski redatelj emisija dječjeg programa (PARLAONICA, RAZRED, NI DA NI NE) te serijala MJENJAČNICA, KOLEDŽICOM PO SVIJETU, SLUČAJNI TURIST i HRVATSKI VELIKANI. Režirao je nekoliko kratkometražnih filmova: STUP (2002.), 12 (2004.) te nagrađivani ONDA VIDIM TANJU (2010.). SIGURNO MJESTO (2022.) njegov je prvi dugometražni igrani film.

Dinka Jeričević

BIOGRAFIJA DINKA JERIČEVIĆ (VUKOVAR,

1947.) završila je ŠKOLU PRIMIJENJENE UMJETNOSTI u Zagrebu (1967.) i studij dizajna interijera na HAMMERSMITH COLLEGE OF ART AND BUILDINGS u Londonu (1969.). Profesionalnu scenografsku karijeru započela je na filmu i televiziji, a nastavila u kazalištu. Bila je tehnička direktorica TEATRA &TD u Zagrebu (1976. – 1983.) te stalna scenografkinja ZAGREBAČKOG GRADSKOG KAZALIŠTA KOMEDIJA (1983. – 1992.) i HRVATSKOG NARODNOG KAZALIŠTA u Zagrebu (1992. – 2009.). Od 1978. do 2012., kada u statusu redovite profesorice odlazi u mirovinu, predavala je scenografiju na AKADEMIJI DRAMSKE UMJETNOSTI u Zagrebu. Istaknula se brojnim scenografijama u gotovo svim hrvatskim teatrima, a povremeno i u inozemstvu, te jednako zapaženim scenografskim ostvarenjima za film i televiziju. Dobitnica je više nagrada i priznanja.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Dinka Jeričević autorica je jednog od najrazvedenijih scenografskih opusa u hrvatskoj kazališnoj povijesti, a izdvojila se i kao jedna od malobrojnih

žena u scenografskoj profesiji i kao jedina tehnička ravateljica i kućna scenografkinja u hrvatskim kazalištima. U više od pola stoljeća djelovala je u tri umjetnička medija i nanizala nekoliko stotina televizijskih scenografija za serije i zabavne emisije (SMOGOVCI, LAŽEŠ MELITA), desetak filmskih scenografija (KUŽIŠ, STARI MOJ, ZA SREĆU JE POTREBNO TROJE) te gotovo šest stotina kazališnih scenografija u Hrvatskoj i inozemstvu. Pritom valja naglasiti da je radila u svim granama kazališnog stvaralaštva, od drame (DUBROVAČKA TRILOGIJA, ANTIGONA, MJESEC DANA NA SELU, GRAĐANIN PLEMIĆ), preko opere (NIKOLA ŠUBIĆ ZRINJSKI, ČAROBNA FRULA, RAZGOVORI KARMELIČANKI), do baleta (TRNORUŽICA, LABUĐE JEZERO, MAČAK U ČIZMAMA, DON QUIJOTE). Kreirala je i veći broj scenografija za predstave na otvorenim i nekazališnim prostorima (SPLITSKO LJETO, DUBROVAČKE LJETNE IGRE), a oblikovala je i mnoge scenografije u kazalištu za djecu i mlade te osmislila pozornicu MALE SCENE u Zagrebu.

Svoj pristup scenografiji sažela je u tezi da scenograf(ija) u prvom redu mora služiti predstavi, tekstu, glazbi, redateljskoj ideji i izvođačima, bez nametanja ili odskakanja od cjeline. Kreirala je scenografije koje se mogu lako transformirati i funkcionalno uključivati u aktivnu međuigru sa scenskim izvođačima i koje osiguravaju protočnost i dramaturšku smislenost promjena scenskog prostora, čime je u svoje promišljanje scenografije implicitno uključila i temporalnu dimenziju.

Dajući simbolička značenja biranim scenskim elementima, nerijetko ih je pretvarala u središnji motiv predstave ili ključ za njezino razumijevanje. U oblikovanju scenskog prostora oslanjala se i na semantičke i oblikotvorne potencijale scenske rasvjete, čime je značajno pridonijela ne samo istraživanju umjetničkih mogućnosti oblikovanja svjetla već i procesu njegove profesionalne afirmacije. Uz umjetnička ostvarenja, istaknula se i dugogodišnjim pedagoškim radom s redateljima i producentima na AKADEMIJI DRAMSKE UMJETNOSTI u Zagrebu te mentoriranjem mladih scenografa (i redatelja) u neposrednoj kazališnoj praksi, pridonijevši obrazovanju brojnih kazališnih umjetnika.

Aktivno se zalagala i za poboljšavanje strukovnog i pravnog statusa te uvjeta rada hrvatskih scenografa, kostimografa i oblikovatelja svjetla. Riječju, opus Dinke Jeričević obilježila su vrhunska scenografska postignuća, posvećenost prijenosu znanja te borba za unaprjeđenje vlastite struke, čime su ujedno sažeti njezini viševrsni prinosi umjetničkoj, akademskoj i društvenoj afirmaciji hrvatske scenografije i njezin jedinstven ulog u povijest i suvremenost nacionalne kazališne kulture.

— MARTINA PETRANOVIĆ

za uloge *Dimitrija Fjodoroviča Karamazova/*
Kartašova, u Braća Karamazovi
F. M. Dostojevskog u režiji Olivera Frlića
i Jermolaja Aleksejeviča Lopahina u predstavi
Višnjik A. P. Čehova u režiji Ivana Popovskog

Ugo Korani

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** Nakon zapaženih uloga u brojnim predstavama ansambla ZAGREBAČKOG KAZALIŠTA MLADIH te u predstavama Bobe Jelčića (TRI SESTRE,

VIŠNJIK U VIŠNJIKU) i Saše Božića (BOLJI ŽIVOT / IGRA PRIJESTOLJA),

glumac Ugo Korani u svom se matičnom teatru prošle godine istaknuo i nastupima u uprizorenjima dvaju ruskih klasika. U scenskoj adaptaciji romana BRAĆA KARAMAZOVI Fjodora Mihajloviča Dostojevskog, koju je početkom 2022. kao dvostruku predstavu režirao Oliver Frlić, odigrao je ulogu Dmitrija (Mitje) Fjodoroviča Karamazova (SVE SRETNE OBITELJI NALIK SU JEDNA NA DRUGU) i Kartašova (SVAKA NESRETNNA OBITELJ NESRETNNA JE NA SVOJ NAČIN), a u izvedbi Čehovljeva VIŠNJIKA, što ga je potkraj iste godine režirao Ivan Popovski, odigrao je ulogu trgovca Jermolaja Aleksejeviča Lopahina.

Oba nastupa priskrbila su mu hvalospjeve kritike, pozornost publike i priznanja struke, a za dvostruku ulogu Dmitrija i Kartašova u Karamazovima primio je i NAGRADU HRVATSKOG GLUMIŠTA u kategoriji za izuzetno ostvarenje mladih umjetnika do 28 godina. U oba stvaralačka procesa Korani se rukovodio idejom interpretativnog pomaka i izvedbenog otklona u odnosu na uvriježena tumačenja svojih likova, nastojeći u svakoj od uloga pronaći i istaknuti neke nove osobine i osobitosti. Na tragu produkcijski i izvedbeno zahtjevnog redateljskog koncepta, Korani je oblikujući Dmitrija Karamazova izbjegao jednodimenzionalna čitanja koja taj lik nerijetko svode na puko nasilničko i razvratno ponašanje i glumački domišljeno, precizno i nijansirano artikulirao lice i naličje njegove kontradiktorne osobnosti, podvojene između agresivnosti i ranjivosti, neutažive žudnje za životom i specifičnog osobnog osjećaja časti, te mu svojim glumačkim nastupom osigurao kompleksnost, uvjerljivost i energičnost.

Lepezu glumačkih mogućnosti najavljenih u KARAMAZOVIMA pokazao je i tumačenjem trgovca Lopahina, lika čiji je habitus posvema oprečan Dmitriju Karamazovu. Korani ga na scenu iznosi koncentrirano, sugestivno i samouvjereno, u širokom interpretativnom luku od Lopahinova inicijalnog mladenačkog zanesenjaštva i suspregnutog idealizma do oporog društvenog pragmatizma i srastanja s promjenama što ih donose ekonomske, socijalne i povijesne mijene. Nagrađenim glumačkim izvedbama Ugo Korani nametnuo se kao lucidan, tankočutan i promišljen mladi glumac koji u svoje uloge sve intenzivnije i sa sve većom samosviješću unosi osebuje autorske interpretativne impulse i iz uloge u ulogu biva scenski sve vitalnijim i vidljivijim dijelom izvedbenog čina.

— MARTINA PETRANOVIĆ

BIOGRAFIJA UGO KORANI (PULA, 1994.) završio je studij glume na AKADEMIJI DRAMSKE UMJETNOSTI u Zagrebu (2019.). Tijekom studija surađivao je s GRADSKIM KAZALIŠTEM ŽAR PTICA (KAKO JE TATA OSVOJIO MAMU), HRVATSKIM NARODNIM KAZALIŠTEM U ZAGREBU (CIGANIN, ALI NAJLJEPŠI, KRALJ LEAR, TRI SESTRE), DUBROVAČKIM LJETNIM IGRAMA (VIKTORIJA OD NEPRIJATELJA, POD BALKONIMA), TEATROM POCO LOCO (MAČAK U ČIZMAMA) i KAZALIŠNOM GRUPOM DE FACTO (BOLJI ŽIVOT / IGRA PRIJESTOLJA). Član je ansambla ZAGREBAČKOG KAZALIŠTA MLADIH, u kojem tumači raznovrsne uloge kao što su Duks u HUDDERSFIELDU, Mak u predstavi H.E.J.T.E.R.I., Horster u NEPRIJATELJU NARODA, Filip u JA SAM ONA KOJA NISAM, Michael u SVJETLO PADA, odnosno više uloga u predstavama CEMENT i MLADEŽ BEZ BOGA.

Goran Trbuljak

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

Pokuša li se objasniti pozicija Gorana Trbuljaka u našoj suvremenoj umjetnosti, moglo bi se jednostavno reći kako ne postoji nijedno drugo djelo takve konzistentnosti i dosljednosti kao što je njegovo. Od prvih radova, kojima se počeo predstavljati još kao student Akademije likovnih umjetnosti 1969. godine, pa sve do danas Trbuljak je zagovarao istu strategiju koja je uvijek bila krajnje radikalna. Da stvar bude zanimljivija, njegov je opus iznimno bogat, što potvrđuju mnoge izložbe na kojima se predstavljao javnosti. Njemu je osnovni poticaj za stvaranje uvijek bio propitivanje temeljnih pojmova umjetničkog djela, uloge umjetnika u društvu i umjetnosti u cjelini, točnije kritičko razmatranje umjetničkih i društvenih konvencija.

Formativne godine Gorana Trbuljaka karakterizira kritički stav prema uvriježenim umjetničkim i društvenim normama, a on je upravo u tome našao svoj osobni interes. Takvo pozicioniranje nije bilo ni tada ni kasnije jednostavno, međutim Trbuljak je vjerovao u ispravnost izbora i u tome ustrajao. Nikada mu nije bila namjera proizvoditi djela koja bi služila ičem drugom osim umjetnosti samoj, a to je na stanovit način značilo sužavanje polja djelovanja. Isključivši iz djela svaku predstavljačku, svaku estetsku, pa i uobičajenu funkcionalnu komponentu, Trbuljak je bitne alate za stvaralaštvo nalazio u misaonoj, konceptualnoj sferi. Stoga je verbalnim jezikom zamjenjivao uobičajeni vizualni kako bi preciznost i misaona oštrina bili što jasnijima. Stalna tema ove umjetnosti jest dijalog o prirodi i statusu nje same, a mediji koje umjetnik pritom koristi iznimno su široki i uključuju kako riječi, tako i predmete. Koristeći predmete, on se referira na Marcela Duchampa i njegove *ready made* objekte, ali ne doslovno, nego ih uvijek sagledava u novom kontekstu, pa se ova Trbuljakova djela mogu razumjeti kao kritičko čitanje samog Duchampa, njegova najznačajnijeg legitimnog pretka.

Djelatnost Gorana Trbuljaka iznimno je svestrana. Osim što je tijekom pedesetak godina ustrajao na radikalnim jezičnim istraživanjima i postao nedvojbeno naš najznačajniji konceptualni umjetnik, on je važan i kao fotograf te grafički urednik novina i časopisa, a tomu treba dodati i 25 dugometražnih filmova kojima je bio snimatelj, baš kao i nastavnički rad na Akademiji dramske umjetnosti. Jednostavno rečeno, nagrađujući Gorana Trbuljaka NAGRADOM VLADIMIR NAZOR za životno djelo s područja likovnih umjetnosti, nagrađuje se ne samo njegov izniman doprinos na proširenju umjetničkih izražavanja nego i svestrana praksa koju je utkao u našu kulturnu baštinu.

— ZVONKO MAKOVIĆ

BIOGRAFIJA GORAN TRBULJAK (VARAŽDIN, 1948.) školovao se u Zagrebu, gdje je 1968. maturirao na Odsjeku fotografije u ŠKOLI ZA PRIMIJENJENU UMJETNOST. Iste godine upisuje studij grafike na AKADEMIJI LIKOVNIH UMJETNOSTI, gdje je i diplomirao 1972. Kao stipendist francuske vlade studirao je slikarstvo na ÉCOLE NATIONALE DES BEAUX-ARTS u Parizu od 1973. do 1974. Počinje izlagati 1969., a samostalno 1970. Od najranijih radova do danas Trbuljakovo je djelo iznimno konzistentno. Opredijelio se na samom početku djelovanja za konceptualnu umjetnost i na tom je području ustrajao postigavši iznimne uspjehe. Imao je brojne samostalne izložbe u zemlji i inozemstvu, a djela mu se nalaze u istaknutim muzejskim i privatnim zbirkama širom svijeta. Na zagrebačkoj AKADEMIJI ZA FILM, KAZALIŠTE I TV, na Odsjeku za kameru, diplomirao je 1980. Od 1988. profesor je na AKADEMIJI ZA FILM I KAZALIŠTE u Zagrebu, na Odsjeku za kameru. Kao direktor fotografije snimio je 25 igranih filmova, a osim bavljenja filmom radio je i kao grafički urednik i urednik fotografije u časopisima FILM, POLET i GORDOGAN.

Nina Ivančić

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

Na svojoj retrospektivnoj izložbi u GALERIIJ UMJETNINA u Splitu slikarica Nina Ivančić na nadasve je dojmljiv i pregledan način prikazala reprezentativan izbor radova iz svog impozantnog opusa začetoj gotovo pola stoljeća.

U početnom dijelu izložbe prezentirala je slike nastale tijekom posljednje trećine sedamdesetih te početkom osamdesetih godina, kada se afirmirala kao jedna od ključnih osobnosti povezanih s umjetničkim fenomenom u nas nazvanim *nova slika*. U svom tadašnjem slikarstvu ona će inzistirati na pikturalnoj raskoši, organskoj bujnosti te maštovitoj ekspresiji. Od sredine osamdesetih godina Nina Ivančić svoje raspojasane organske kompozicije – što je izložba jasno pokazala – postupno smiruje uvođenjem pravolinijski tretiranih sekvencija. Taj proces u znatnoj se mjeri poklopio s odlukom da 1986. ode u New York, u kojemu će se zadržati sedam godina. Zbivanja na tamošnjoj umjetničkoj sceni potvrdit će joj da su promjene što ih je počela uvoditi u svoje slikarstvo bile na tragu tada najvitalnijih umjetničkih promišljanja pa će se ona pravovremeno i na relevantan način uključiti u globalno rasprostranjen slikarski fenomen nove geometrije (neo geo). Sljedeći dio retrospektive prezentirao je radove iz devedesetih godina, kada će umjetnica u svom slikarstvu poduzeti iskorak u pravcu figuracije. Učinila je to posredstvom motiva brodova, isprva slikanih akromatski uz isticanje kontura. S vremenom će se motiv brodova proširiti i na avione, uz uvođenje (u slučaju aviona) kolorita. Ključnim se, međutim, ispostavio način na koji je Nina Ivančić pristupala motivima brodova, odnosno aviona. U svojim interpretacijama ona ih je svodila na ogoljene artefakte lišene bilo kakvih narativnih konotacija, na što su dodatno ukazivali i natpisi s preciznom informacijom o kakvom se tipu broda ili aviona radi. Svoje lucidno koketiranje s tehničkim osobinama plovećih ili letećih strojeva umjetnica će do kraja radikalizirati crtežima realiziranim u tehnici ugljena na papiru. Ti su crteži izvedeni u maniri tehničkih nacrti za brodove ili avione, pri čemu umjetnici uspijeva ostvariti začudnu sinergiju između umjetničke poetičnosti i znanstvene egzaktnosti, posve na tragu nekih renesansi svojstvenih postulata. Izložba završava novim ciklusom kolaža u kojem se Nina Ivančić iznova vraća apstrakciji geometrijske provenijencije. Ravnomjerno obojane te precizno izrezane plohe papira svojim preklapanjima tvore kompozicije najviših estetskih dometa.

Retrospektiva Nina Ivančić na uzoran je način pokazala kako se radi o jednom od najfascinantnijih slikarskih opusa u hrvatskoj suvremenoj umjetnosti, čije su mijene u rasponu od neoekspresionističkog do neekspresionističkog izričaja uvijek izvirale iz autorski posve osviještena stava.

— VANJA BABIĆ

BIOGRAFIJA NINA IVANČIĆ (ZAGREB, 1953.) diplomirala je 1977. slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Šime Perića. Završila je 1979. Majstorsku radionicu za slikarstvo u Zagrebu u klasi prof. Ljube Ivančića i prof. Nikole Reisera. Godine 1987. dobila je Fulbrightovu stipendiju za slikarstvo MFA Program in Painting, Columbia University, New York. Od 1986. do 1993. živi i radi u New Yorku. Od 1999. predaje slikarstvo na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Izlagala je na više od trideset samostalnih izložaba i brojnim grupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu, uključujući BIJENALE MLADIH U PARIZU (1982.) i BIJENALE U VENECIJI (1986. i 1995.). Radovi joj se nalaze u mnogim relevantnim privatnim i javnim zbirkama. Za svoj rad višestruko je nagrađivana.

Boris Duplančić

BIOGRAFIJA **BORIS DUPLANČIĆ** (SPLIT, 1942.) gimnaziju je završio u Zagrebu 1960., a na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu diplomirao je 1966. u klasi profesora Mladena Kauzlarića. Radio je u projektnom birou ŽERJAVIĆ od 1968. do 1988., zatim u birou PROJEKTING od 1988. do 1990., kada osniva ured DUPLANČIĆ. Nadograđujući oblikovne elemente zagrebačke škole arhitekture tridesetih i pedesetih godina dvadesetog stoljeća, ostvaruje vlastiti arhitektonski izraz. Sudjeluje na brojnim arhitektonskim natječajima, većinom u Zagrebu, na kojima osvaja brojne nagrade. Glavno je područje njegova djelovanja stambena arhitektura. Arhitekt Boris Duplančić dobio je dvije godišnje nagrade DRAGO GALIĆ, 1988. i 1993., koje dodjeljuje Udruženje hrvatskih arhitekata za najbolju stambenu zgradu. Njegovo pedesetogodišnje djelovanje ostavilo je dubok i trajan trag na području arhitekture, pogotovo one stambene tipologije, a primjeri njegovih stanova školski su primjeri za učenje o kvalitetnom stanovanju u gradu.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Pedesetogodišnje djelovanje arhitekta Borisa Duplančića ostavilo je dubok trag u hrvatskoj arhitekturi, pogotovo unutar stambene tipologije. Njegovi su stanovi školski primjeri za učenje o kvalitetnom stanovanju u gradu. Njegovo prvo značajno ostvarenje, iz 1972. godine, bio je stambeni toranj u ulici Ružmarinka u Zagrebu, gradu u kojem će realizirati većinu svojih projekata. Već tada vidimo njegove, kako se tada govorilo, „ispeglane“ tlocrte kao planove kojima arhitekt stanarima planira život u stanu.

Vidljive su i druge autorove karakteristike – poštovanje arhitektonskih osobina okoline u kojoj se projektira te izostanak „preosobnog“ oblikovanja. Slično vidimo i u stambenoj zgradi u ulici Nad lipom iz 1979., na čijem pročelju prepoznajemo tip prostorije koja se krije iza fasade. Slijedi 1980. dječji vrtić u Welerovu vrtu u Petrinjskoj ulici, a još jedan vrtić gradi tek dvadesetak godina kasnije u naselju Malešnica. Pitamo se kolika je šteta što autor nije realizirao više „nestambenih“ zgrada? Zatim 1986. gradi stambenu zgradu u Mandaličinoj, poznatu kao „plava“ zgrada, s podignutim prizemljem koje prati strminu ulice što se penje prema sjeveru.

Slijedi 1989. turističko naselje u Lovištu na Pelješcu, suvremeno „selo“ mediteranskih karakteristika, s planom koji nas uči kako prostor koristiti, a da pritom nije „okupiran“. Slijedi stambena zgrada u Ilici 167-171, koja sugerira podjelu pročelja na elemente veličine pročelja među koje se „ugurala“. Nakon toga čitav niz zgrada u Ilici, od kojih je najprepoznatljivija ona na broju 109-111 iz 1995., poznata po uvučenoj uličnoj „niši“ sa stablom. Na tim interpolacijama vidimo da autor razlikuje „gradsku“ fasadu od „servisne“, kao sve donjogradske kuće kojima su zabati ugrađeni. Ovo „pravilo“ do krajnosti se primjenjuje na poslovnoj zgradi u Maksimirskoj. Slijede čitavi „rojevi“ zgrada koje će se kasnije zvati „urbane vile“, iako su to male višestambene zgrade, u Sv. Nedelji, u Zagrebu, u Osijeku. Pa socijalni stanovi POS-a u Krku, Bjelovaru, naselju Sopnica-Jelkovec i Zapruđu.

Duplančić, naravno, gradi i obiteljske kuće. Ističemo onu s obronaka Samoborske gore kao primjer primjene lokalnog oblikovanja te umjerenosti. Za svoje kuće dobio je dvije godišnje nagrade DRAGO GALIĆ, nagrade koje za najbolju stambenu zgradu dodjeljuje Udruženje hrvatskih arhitekata. Boris Duplančić svojim je projektima obilježio razdoblje nesnalaženja nakon rigidnog funkcionalizma koje završava pedesetih-šezdesetih. Afirmirajući funkcionalizam „s ljudskim licem“, zavrijedio je da njegovu arhitekturu nazovemo – normalnom. Ne znam što bi danas moglo biti važnije i vrijednije od toga.

— GORAN RAKO

Davor Bušnja

**OBRASLOŽENJE
NAGRADE** Kako (arhitektonski) oblikovati instituciju pravosudnog sustava, dati joj odgovarajuću formu i mjeru, uspješno razriješiti dvojbu je li ona primarno simbol, servis ili oboje? Vlast (pa tako i sudbena), snagom autoriteta i/ili silom prilika, u pravilu zauzima središnje gradske pozicije i nastanjuje vremesne zgrade za koje se obično drži da je primjereno reprezentiraju. Stoga se njezina prostorna infrastruktura uglavnom nasljeđuje i obnavlja, rijetko proširuje i nadograđuje, a još rjeđe gradi iznova.

Nakon Palače pravde Ninoslava Kučana iz 1970. u Zagrebu nijedan objekt nije ciljano građen za sudstvo. Kada je 2008. završen natječaj za Trg pravde u bloku omeđenom Ilicom, Selskom i Prilazom baruna Filipovića, koncentracija u novom, i za njih projektiranom kompleksu, pravosudnim je tijelima trebala osigurati prijeko potrebno osvježanje i poticaj. Dugo iščekivano ostvarenje ovog kapitalnog projekta, čiju realizaciju već 15 godina odgađaju krize, konačno je najavio ZK odjel Općinskog građanskog suda u Zagrebu.

Goruće pitanje smještaja zagrebačke gruntonnice, intenzivirano iseljenjem iz Nacionalne i sveučilišne knjižnice, s(p)retno je riješeno rekonstrukcijom i dogradnjom zaštićenog objekta Male jašionice Vozarske vojarne iz 1903. godine. Kompleksan zadatak umetanja suvremenih radnih prostora u oklop posve različite prvotne namjene svladan je složenom prostornom konfiguracijom koja se u pravilnom ritmu prelila i u dograđeni dio. Stvorena cjelina uravnotežena je u svojoj pojavnosti, pregledna i jasna, a hijerarhija i organizacija racionalna i logična. Slojevitost i prostorna rješenja, koji bi se u nekim drugim okolnostima činili pretjeranima, ovdje su rezultirali iskreno, hrabro i beskompromisno izgrađenim ambijentima koji se, iako kondicionirani, doimaju kao dio gradskog eksterijera.

Na simboličkoj i intuitivnoj razini ovo je kuća u kojoj se svaki građanin može osjećati dobrodošlim – mjera je ljudska, a ozračje ugodno i optimistično. Luksuz je isključivo prostoran i doživljajan, a protok vremena ugrađen u staro tkivo u odmjerenom suglasju s novoumetnutom namjenom, koja neumorno raspleće složene (međuljudske) odnose ponekad začete i u (pret)prošlom stoljeću.

U maniri najboljih primjera odgovorne i emancipatorske arhitekture koja se trudila premrežiti teritorij oprostorenim mjestima znanja, zdravlja i skrbi u funkciji zajedničkog napretka, želimo vjerovati da i ovo mjesto šalje jasnu i nedvosmislenu poruku o našem vremenu, društvu i njegovim ambicijama. Jer, ako je suditi prema ovom sudu, usuđujemo se nadati da nas *uređena zemlja*¹ čeka tik iza ugla.

— MAJA FURLAN ZIMMERMANN

BIOGRAFIJA DAVOR BUŠNJA (ZAGREB, 1978.) diplomirao je na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu 2003. godine. Vodi arhitektonski ured u Dubrovniku i Zagrebu. Kontinuirano sudjeluje na javnim arhitektonsko-urbanističkim natječajima, na kojima dobiva više nagrada i priznanja. Dobitnik je nagrade DRAGO GALIĆ Udruženja hrvatskih arhitekata za KUĆU DIDE MARKA u Trogiru i nagrade PIRANESI s Hrvojem Njirićem za DV MEDO BRUNDO. Docent je na katedri za arhitektonsko projektiranje na Fakultetu građevinarstva, arhitekture i geodezije u Splitu i Mostaru.

¹ Uređena zemlja je Nacionalni program sređivanja zemljišnih knjiga i katastra koji je 2003. godine pokrenula Vlada Republike Hrvatske.

Dobitnici Nagrade Vladimir Nazor 1959.–2021.

Nagrada je ustanovljena 1959. godine kao godišnja nagrada u području književnosti, likovne i kazališne umjetnosti, nakon čega su ustanovljene i nagrade za životno djelo te su uključena i ostala područja umjetničkog djelovanja.

KNJIŽEVNOST		GLAZBA	
NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAĐA	NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAĐA
1962. Miroslav Krleža 1967. Vjekoslav Kaleb; Dragutin Tadijanović 1968. Gustav Krklec; Dobriša Cesarić 1969. Vjekoslav Majer 1970. Nikola Šop 1971. Miroslav Feldman 1972. Šime Vučetić 1973. Novak Simić 1974. Marijan Matković 1975. Ranko Marinković 1976. Vladimir Popović 1977. Drago Ivanišević 1978. Joža Horvat 1979. Marin Franičević 1980. Josip Barković 1982. Vesna Parun 1983. Jure Franičević-Pločar 1984. Aleksandar Flaker; Jure Kaštelan 1985. Mirko Božić 1986. Vojin Jelić 1987. Živko Jeličić 1988. Ivan Slamnig 1989. Slobodan Novak 1990. Olinko Delorko 1991. Petar Šegedin 1992. Ivo Frangeš 1993. Srećko Diana 1994. Nikola Miličević 1995. Rajmund Kupareo 1996. Slavko Mihalić 1997. Ivan Kušan 1998. Miroslav Slavko Mađer 1999. Vesna Krmpotić 2000. Stanko Lasić 2001. Ivo Brešan 2002. Gajo Peleš 2003. Viktor Žmegač 2004. Josip Tabak 2005. Irena Vrkljan 2006. Miroslav Šicel 2007. Nedjeljko Fabrio 2008. Zvonimir Mrkonjić 2009. Milivoj Solar 2010. Ivan Aralica 2011. Nikica Petrak 2012. Luko Paljetak 2013. Tonko Maroević 2014. Zvonimir Majdak 2015. Pavao Pavličić 2016. Dubravko Jelčić 2017. Feđa Šehović 2018. Danijel Dragojević – nagrada nije uručena jer je dobitnik nije prihvatio 2019. Andriana Škunca 2020. Dubravka Oraić Tolić 2021. Hrvoje Hitrec	1959. Vesna Parun 1962. Petar Šegedin 1964. Dobriša Cesarić; Jure Kaštelan 1965. Ranko Marinković 1966. Jure Franičević-Pločar 1968. Slobodan Novak 1969. Krsto Špoljar 1970. Stanko Lasić; Antun Šoljan 1971. Oto Šolc 1972. Nikola Miličević; Svetozar Petrović 1973. Živko Jeličić 1974. Marin Franičević 1975. Vesna Krmpotić; Predrag Matvejević 1976. Zvane Črnja; Milivoj Solar 1978. Drago Kekanović; Milivoj Slaviček 1979. Ivan Katušić; Miroslav Slavko Mađer 1980. Tito Bilopavlović; Nikica Petrak 1981. Ivan Slamnig; Danijel Dragojević 1983. Zvonko Maković 1984. Luko Paljetak 1985. Nedjeljko Fabrio; Zvonimir Majdak 1986. Viktor Žmegač 1987. Nusret Idrizović; Augustin Stipčević 1988. Branimir Bošnjak 1989. Zvonimir Mrkonjić 1990. Bruno Popović 1991. Željka Čorak 1992. Slavko Mihalić 1993. Sibila Petlevski 1994. Ivan Golub 1995. Ante Stamač 1996. Jozo Laušić 1997. Željko Knežević 1998. Jakša Fiamengo 1999. Goran Tribuson 2000. Stanko Andrić 2001. Drago Glamuzina 2002. Andriana Škunca 2003. Renato Baretić 2004. Luko Paljetak 2005. Delimir Rešicki 2006. Mate Ganza 2007. Mirko Kovač 2008. Anka Žagar 2009. Ivana Šojat-Kuči 2010. Nada Gašić 2011. Zoran Ferić 2012. Tatjana Gromača 2013. Milko Valent 2014. Josip Mlakić 2015. Delimir Rešicki 2016. Krešimir Nemec 2017. Branko Maleš 2018. Ludwig Bauer 2019. Maša Kolanović 2020. Marko Gregur 2021. Ivica Prtenjača	1960. Svetislav Stančić 1963. Josip Križaj 1964. Jakov Gotovac 1965. Antonija Geiger-Eichhorn, Ančica Mitrović 1968. Boris Papandopulo 1969. Vilma Nožinić 1970. Ivo Tijardović 1971. Nada Tončić 1972. Marijana Radev 1973. Stjepan Šulek 1974. Ivan Brkanović 1975. Bruno Bjelinski 1976. Milo Cipra 1977. Ivo Maček 1978. Branimir Sakač 1979. Slavko Zlatić 1980. Dora Gušić 1981. Rudolf Matz 1982. Natko Devčić 1983. Milko Kelemen 1984. Jeronim Noni Žunec 1985. Emil Cossetto 1986. Milan Horvat 1987. Rudolf Klepač 1988. Miljenko Prohaska 1989. Dragutin Bernardić 1990. Tomislav Neralić 1991. Adalbert Marković 1992. Nada Puttar-Gold 1993. Jurica Murai 1994. Stjepan Radić 1995. Anđelko Klobučar 1996. Ruža Pospiš-Baldani 1997. Mladen Bašić 1998. Igor Gjadrov 1999. Ljiljana Molnar-Talajić 2000. Josip Klima 2001. Stanko Horvat 2002. Božena Ruk - Fočić 2003. Tonko Ninić 2004. Pavle Dešpalj 2005. Vladimir Krpan 2006. Branka Stilinović 2007. Damir Novak 2008. Zagrebački kvartet 2009. Nikša Bareza 2010. Ruben Radica 2011. Mirka Klarić 2012. – (nije dodijeljena) 2013. Pavica Gvozdić 2014. Prerad Detiček 2015. Alfi Kabiljo 2016. Vladimir Kranjčević 2017. Dubravko Detoni 2018. Dunja Vejzović 2019. Valter Dešpalj 2020. Sretna Meštrović 2021. Višnja Mažuran	1961. Milan Horvat 1962. Milan Sachs; Boris Papandopulo; KUD “Joža Vlahović”, Zagreb 1963. Vladimir Ruždjak 1965. Zagrebački kvartet 1967. Pavica Gvozdić 1968. Opera HNK “Ivan pl. Zajc”, Rijeka 1969. Branimir Sakač; Tomislav Neralić; Jurica Murai; Mirka Klarić 1970. Dubravko Detoni 1971. Stanko Horvat 1972. Milo Cipra 1973. Ruben Radica; Zagrebački solisti 1974. Vladimir Krpan 1975. Ruža Pospiš-Baldani 1976. Marijan Jerbić 1977. Hrvatski glazbeni zavod 1978. Natko Devčić 1979. Zagrebački kvartet 1980. Stanko Horvat; Ljiljana Molnar-Talajić 1981. Josip Klima 1982. Akademski zbor SKUD-a “I. G. Kovačić», Zagreb; Nikša Bareza 1983. Lovro Matačić; Dunja Vejzović 1984. Franjo Petrušanec; Opera HNK Zagreb; Balet HNK Zagreb 1985. Davorin Kempf; Ivo Pogorelić; Muzički biennale Zagreb 1986. Marko Ruždjak; Krunoslav Cigoj; Opera HNK Osijek; Opera HNK Split 1987. Igor Kuljerić 1988. Višnja Mažuran 1989. Anđelko Klobučar 1990. Zoran Juranić 1991. Pavle Dešpalj 1992. Tonko Ninić 1993. Valter Dešpalj 1994. Radovan Vlatković 1995. Vladimir Kranjčević 1996. Opera HNK “Ivan pl. Zajc”, Rijeka - ansambl opere “Amelia” 1997. Miro Belamarić 1998. Petar Bergamo 1999. Branko Sepčić 2000. Frano Parać 2001. Mirella Toić 2002. Željko Brkanović 2003. Silvio Foretić 2004. Zagrebački gitarski trio 2005. Neven Belamarić 2006. Goran Končar 2007. Martina Filjak 2008. Tomislav Mužek 2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac 2010. Ljerka Očić 2011. Davorin Kempf 2012. Monika Leskovar 2013. Olja Jelaska 2014. Martina Gojčeta Šilić 2015. Aljoša Jurinić 2016. Ruben Dalibaltayan 2017. Ivan Krpan 2018. Dalibor Bukvić 2019. Ivan Repušić 2020. Valentina Fijačko Kobić 2021. Dubravka Šeparović Mušović
TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI			
		GODIŠNJA NAGRAĐA	
		1978. Nikola Batušić; Dubravko Škiljan 1979. Olinko Delorko 1983. Eduard Hercigonja	

FILM		KAZALIŠNA UMJETNOST	
NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAĐA	NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAĐA
1967. Oktavijan Miletić 1970. Branko Marijanović 1973. Fedor Hanžeković 1974. Branko Blažina 1975. Antun Nalis 1976. Rudolf Sremec 1977. Branko Majer 1978. Obrad Gluščević 1979. Branko Belan 1980. Branko Bauer 1981. Aleksandar Marks 1982. Mate Relja 1983. Krešo Golik 1984. Fadil Hadžić 1985. Nikola Tanhofer 1986. Vatroslav Mimica 1987. Ante Babaja 1988. Tomislav Pinter 1989. Frano Vodopivec 1990. Antun Vrdoljak 1991. Fabijan Šovagović 1992. Zvonimir Berković 1993. Radojka Tanhofer 1994. Pavao Štalter 1995. Željko Senečić 1996. Mia Oremović 1997. Tea Brunšmid 1998. Boris Dvornik 1999. Ante Peterlić 2000. Duško Jeričević 2001. Ernest Gregl 2002. Borivoj Dovniković 2003. Ilija Ivezić 2004. Vladimir Tadej 2005. Zoran Tadić 2006. Krsto Papić 2007. Arsen Dedić 2008. Bogdan Žižić 2009. Veljko Bulajić 2010. Božidarka Frait 2011. Hrvoje Turković 2012. Ivica Rajković 2013. Nedeljko Dragić 2014. Ivo Štivičić 2015. Eduard Galić 2016. Božidar Smiljanić 2017. Rajko Grlić 2018. Rade Šerbedžija 2019. Vera Zima 2020. Branko Ivanda 2021. Petar Krelja	1961. Dušan Vukotić 1963. Branko Bauer 1966. Tomislav Pinter 1968. Antun Vrdoljak 1969. Krsto Papić 1970. Nikola Babić, Fabijan Šovagović 1971. Zlatko Bourek 1972. Nedeljko Dragić 1975. Zlatko Grgić 1976. Mate Relja 1977. Bogdan Žižić 1978. Zdenko Gašparović, Lordan Zafranović 1979. Fadil Hadžić 1981. Rajko Grlić 1982. Tomislav Pinter 1983. Krešimir Zimonić 1984. Pavao Štalter 1985. Zvonimir Berković 1986. Veljko Bulajić 1987. Dejan Šorak 1988. Krsto Papić 1989. Ivan Ladislav Galeta 1990. Bruno Gamulin 1991. Zrinko Ogresta 1992. Petar Krelja, Branko Cahun 1993. Neven Hitrec 1994. Lukas Nola 1995. Vjekoslav Vrdoljak 1996. Enes Midžić 1997. Milan Blažeković 1998. Ivo Gregurević 1999. Vinko Brešan 2000. Lukas Nola 2001. Biljana Čakić-Veselić 2002. Ivan Faktor 2003. Zrinko Ogresta 2004. Goran Višnjić 2005. Tomislav Radić 2006. Simon Bogojević Narath 2007. Ognjen Sviličić 2008. Arsen Anton Ostojić 2009. Branko Schmidt 2010. Danilo Šerbedžija 2011. Silvestar Kolbas 2012. René Bitorajac 2013. Velibor Jelčić 2014. Emir Hadžihafizbegović 2015. Ivona Juka 2016. Hana Jušić 2017. Goran Bogdan 2018. Nebojša Slijepčević 2019. Dana Budisavljević 2020. Danilo Šerbedžija 2021. Antoneta Alamat Kusijanović	1964. Mila Dimitrijević 1966. Zvonimir Rogoz 1968. Tomislav Tanhofer 1969. Viktor Bek; Božena Kraljeva; Vika Podgorska 1970. Veljko Maričić; Slavko Batušić 1971. Mato Grković 1972. Bela Krleža 1973. Anđelko Štimac 1974. Emil Kutijaro 1975. Ervina Dragman 1976. Ivo Hergešić 1977. Vlado Habunek 1978. Ana Roje i Oskar Harmoš 1979. Mira Župan 1980. Mirko Perković 1981. Zvonko Agbaba 1982. Ana Maletić 1983. Josip Marotti 1984. Mladen Šerment 1985. Kosta Spaić 1986. Pero Kvrgić 1987. Vesna Butorac-Blaće 1988. Mladen Škiljan 1989. Drago Krča 1990. Miše Martinović 1991. Sonja Kastl 1992. Tonko Lonza 1993. Milka Podrug-Kokotović 1994. Božidar Viočić 1995. Tomislav Durbešić 1996. Aleksandar Augustinčić 1997. Nada Subotić 1998. Zvezdana Ladika 1999. Relja Bašić 2000. Joško Juvančić 2001. Neva Rošić 2002. Milko Šparemblek 2003. Ika Škomrlj 2004. Nikola Batušić 2005. Vanja Drach 2006. Vanča Kljaković 2007. Georgij Paro 2008. Zlatko Crnković 2009. Vladimir Gerić 2010. Zlatko Vitez 2011. Špiro Guberina 2012. Nenad Šegvić 2013. Božidar Boban 2014. Marija Kohn 2015. Ivica Boban 2016. Mustafa Nadarević 2017. Dragan Despot 2018. Marija Sekelez 2019. Helena Buljan 2020. Branka Cvitković 2021. Ivica Kunčević	1959. Branko Gavella 1960. Vika Podgorska; Kosta Spaić 1963. Emil Kutijaro 1964. Ervina Dragman; Izet Hajdarhodžić 1967. Vlado Habunek 1969. Pero Kvrgić 1970. Miro Međimorec; Dramsko kazalište "Gavella"; Kazalište "Komedijska" 1971. Milka Podrug-Kokotović 1974. Nada Subotić 1975. Marija Kohn 1976. Ivka Dabetić; Rade Šerbedžija 1977. Josip Marotti 1978. Miše Martinović 1979. Joško Juvančić; Dorijan Sokolović i Ružica Nenadović-Sokolović 1980. Drago Krča 1981. Mustafa Nadarević; Maja Srbljenović-Turcu i Štefan Furijan 1982. Fabijan Šovagović; Zlatko Bourek 1983. Ivica Kunčević; Dijana Kosec-Bourek i Ika Škomrlj 1984. Krešimir Zidarić; Krunoslav Šarić 1985. Sanda Miladinov-Langerholz; Zvonko Šuler 1986. Neva Rošić; Zlatko Kauzlarić-Atač 1987. Boris Buzančić 1988. Slavko Šestak 1989. Veronika Durbešić 1990. Milko Šparemblek 1991. Rene Medvešek 1992. Slavko Brankov 1993. HNK Varaždin, kolektiv predstave "Puno larme, a za ništ" 1994. Vanja Drach 1995. Kolektiv predstave "Imago" 1996. Ljubomir Kerekeš 1997. Zlatko Vitez 1998. Vilim Matula 1999. Dubravka Ostojić 2000. Goran Grgić 2001. Ivica Boban 2002. Elvis Bošnjak 2003. Zvonimir Zoričić 2004. Dragan Despot 2005. Josip Genda 2006. Galiano Pahor 2007. Boris Svrtan 2008. Alma Prica 2009. Mladena Gavran 2010. Jagoda Kralj Novak 2011. Milan Pleština 2012. Zlatko Sviben 2013. Balet HNK u Zagrebu 2014. Jelena Miholjević 2015. Anja Šovagović Despot 2016. Iva Vitić Gameiro 2017. Rene Medvešek 2018. Krešimir Dolenčić 2019. Jadranka Đokić 2020. Doris Šarić-Kukuljica 2021. Siniša Popović
OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE		GODIŠNJA NAGRAĐA	
		1970. Samostan sv. Marije, Zadar	

LIKOVNE
UMJETNOSTI

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

1961. Frano Kršinić 1963. Marino Tartaglia 1964. Ljubo Babić; Oton Postružnik 1965. Oskar Herman 1966. Mirko Rački; Vilko Gecan 1968. Jerolim Miše 1969. Antun Motika; Zlatko Šulentić 1970. Marijan Detoni; Krsto Hegedušić 1971. Antun Mezdjić 1972. Frano Šimunović 1973. Vilko Šeferov 1974. Stella Skopal 1975. Vjekoslav Parać 1976. Oton Gliha 1977. Vilim Svečnjak 1978. Ante Roca; Slavko Šohaj 1979. Vojin Bakić 1980. Zlatko Prica; Milan Vulpe 1981. Edo Kovačević 1982. Mira Kovačević-Ovčačik; Željko Hegedušić 1983. Ljubo Ivančić; Oto Reisinger 1984. Ksenija Kantoci 1985. Branko Ružić 1986. Kosta Angeli-Radovani 1987. Ivan Šebalj 1988. Želimir Janeš 1989. Šime Perić 1990. Ferdinand Kulmer 1991. Ivan Lovrenčić 1992. Dalibor Parać 1993. Mladen Veža 1994. Ivan Picelj 1995. Milena Lah 1996. Đuro Pulitika 1997. Ivan Kožarić 1998. Nikola Reiser 1999. Aleksandar Srnec 2000. Edo Murtić 2001. Đuro Seder 2002. Julije Knifer 2003. Nives Kavurić-Kurtović 2004. Zlatko Bourek 2005. Vjekoslav Vojo Radoičić 2006. Josip Vaništa 2007. Dušan Džamonja 2008. Nikola Koydl 2009. Alfred Pal 2010. Šime Vulas 2011. Ivan Ladislav Galeta 2012. Marija Ujević Galetović 2013. Mladen Stilinović 2014. Jagoda Buić Wuttke 2015. Zlatko Keser 2016. Eugen Feller 2017. Biserka Baretić 2018. Nevenka Arbanas 2019. Mihajlo Arsovski 2020. Juraj Dobrović 2020. Slavka Pavić

PRIMIJENJENE
UMJETNOSTI

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

1967. Kamilo Tompa 1968. Lujo Beseredy; Đuka Kavurić 1970. Blanka Dužanec 1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA
NAGRADA

1959. Vanja Radauš 1960. Frano Šimunović 1961. Antun Augustinčić 1967. Krsto Hegedušić 1968. Slavko Šohaj 1969. Želimir Janeš 1970. Albert Kinert; Zlatko Prica; Miljenko Stančić 1971. Ksenija Kantoci 1972. Vahid Hodžić; Branko Ružić 1973. Kosta Angeli-Radovani; Alfred Pal 1974. Raul Goldoni; Josip Vaništa 1975. Ivan Lovrenčić; Mladen Pejaković 1976. Mira Kovačević-Ovčačik; Ivan Šebalj 1977. Stanko Jančić; Nenad Gattin 1978. Ordan Petlevski 1979. Ljubo Ivančić, Stipe Brčić, Rajna Buzić, Boris Ljubičić i Oskar Kogoj 1980. Šime Vulas 1981. Edo Murtić 1982. Đuro Pulitika 1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog instituta “Rade Končar” 1984. Boris Bučan 1985. Miroslav Šutej 1986. Đuro Seder 1987. Ivan Kožarić 1988. Ferdinand Kulmer 1989. Matko Trebotić 1990. Kuzma Kovačić 1991. Vasilije Jordan 1992. Božo Biškupić 1993. Antun Babić 1994. Ivo Kalina 1995. Ivan Lesiak 1996. Biserka Baretić 1997. Nikola Koydl 1998. Nives Kavurić-Kurtović 1999. Zlatko Keser 2000. Vatroslav Kuliš 2001. Petar Barišić 2002. Duje Jurić 2003. Igor Rončević 2004. Siniša Majkus 2005. Mladen Galić 2006. Zlatan Vrkljan 2007. Munir Vejzović 2008. Tomislav Buntak 2009. Zoltan Novak 2010. Ivan Faktor 2011. Goran Petercol 2012. Ivan Marušić Klif 2013. Damir Sokić 2014. Marko Tadić 2015. Svjetlan Junaković 2016. Peruško Bogdanić 2017. Dalibor Martinis 2018. Matko Mijić 2019. Mirjana Vodopija 2020. Zlatko Kopljar 2021. Matko Vekić

GODIŠNJA
NAGRADA

1966. Tošo Dabac 1968. Inge Kostinčer 1969. Aleksandar Srnec 1970. Jagoda Buić; Zvonimir Lončarić; Bruno Planinšek 1971. Ivan Picelj

ARHITEKTURA
I URBANIZAM

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

1965. Mladen Kauzlarić 1966. Juraj Denzler 1967. Stjepan Planić 1968. Alfred Albini 1969. Josip Seissel 1970. Stjepan Gomboš, Lavoslav Horvat 1971. Antun Ulrich 1972. Drago Galić 1973. Marijan Haberle 1974. Vlado Antolić 1975. Lovro Perković 1976. Slavko Lowy 1977. Zvonimir Vrkljan 1978. Božidar Rašica 1979. Franjo Bahovec 1980. Stanko Fabris 1981. Božidar Tušek 1982. Andre Mohorovičić 1983. Zdenko Kolacio 1984. Ivan Vitić 1985. Neven Šegvić 1986. Dragan Boltar 1987. Aleksandar Dragomanović 1988. Miroslav Begović 1989. Zdravko Bregovac 1990. Zdenko Sila 1991. Boris Magaš 1992. Vjenceslav Richter 1993. Grozdan Knežević 1994. Ivo Radić 1995. Zoja Dumenagić 1996. Bruno Milić 1997. Sena Sekulić-Gvozdanović 1998. Ivo Geršić 1999. Jerko Marasović, Tomislav Marasović 2000. Silvana Seissel 2001. Julije De Luca 2002. Ante Marinović - Uzelac 2003. Andrija Mutnjaković 2004. Slavko Jelinek 2005. Mirko Maretić 2006. Ante Rožić 2007. Ante Vulin 2008. Nikola Filipović 2009. Boris Krstulović 2010. Dinko Kovačić 2011. Radovan Miščević 2012. Hildegard Auf-Franić 2013. Radovan Delalle 2014. Ivan Crnković 2015. Josip Uhlik 2016. Branko Kincel 2017. Antun Šatara 2018. Branko Siladin 2019. Ivan Čížmek 2020. Vinko Uhlik 2021. Đuro Mirković

GODIŠNJA
NAGRADA

1965. Neven Šegvić 1966. Josip Uhlik i Bernardo Bernardi 1970. Ante Rožić 1971. Boris Krstulović 1972. Grozdan Knežević 1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić 1974. Ivan Filipčić i Borislav Šerbetić 1975. Ante Vulin 1976. Zdenko Kolacio, Igor Emili 1977. Ante Marinović-Uzelac, Jerko Rošin 1978. Dražen Janković, Zrinka; Supek-Andrijević i Josip Hitil 1979. Boris Magaš 1980. Milan Mitevski 1982. Radovan Tajder i Mladen Anšel 1983. Branko Kincel 1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić 1985. Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1986. Ivan Juras i Emil Špirić 1987. Dražen Juračić 1988. Ines Filipović 1989. Velimir Neidhardt 1990. Andrija Mutnjaković 1991. Nikola Bašić 1992. Nenad Fabijanić 1994. Nikola Bašić 1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1996. Hildegard Auf-Franić i Tonči Žarnić 1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola 1998. Branko Siladin 1999. Studio 3LHD (Saša Begović, Marko Dabrović, Tanja Grozdanić i Silvije Novak) 2000. Miroslav Genc 2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina 2002. Lenko Pleština 2003. Iva Letilović i Morana Vlahović 2004. Studio Capsula (Ivana Ergić, Vanja Ilić, Vesna Milutin) 2005. Saša Randić i Idis Turato 2006. Goran Rako 2007. Lea Pelivan i Toma Plejić / Studio UP 2008. Marijan Hržić 2009. Studio 3LHD 2010. Nikola Bašić 2011. Nenad Fabijanić 2012. Neno Kezić i Emil Šverko 2013. Damir Gamulin, Margita Grubiša, Igor Presečan, Ivana Žalac, Marin Jelčić i Zvonimir Kralj 2014. Emil Špirić, Vedrana Pedišić, Juan Jose Nunez Andrade, Erick Velasco Farrera 2015. Radionica arhitekture i Vanja Ilić 2016. Vjera Bakić i Matthias Kulstrunk 2017. Mirela Bošnjak, Mirko Buvinić i Maja Furlan Zimmermann | x3m 2018. Tomislav Ćurković i Zoran Zidarić / Dva arhitekta 2019. Studio 3LHD 2020. Tin Sven Franić, Vanja Rister i Ana Martinčić Vareško 2021. Iva Letilović i Igor Pedišić

